

at ligge lidt lavt, dog ikke tilnærmelsesvis saa lavt som Parkettets første Række i Théâtre français og Deutsches Theater i Berlin. Jeg tror, som sagt, at en saadan Forandring kunde gøres og kunde gøres forsmaa Penge, og at den vilde være formaalstjenlig. Da Sagen sidst behandlede her i Tinget, udtalte det ærede Medlem fra Assens, at man skulde gøre sig fortrolig med, at Rigsdagen gaar til en Ombygning af Teatrets Scene for at gøre den mindre af Hensyn til de Krav, der stilles fra Skuespillets Side. Det ærede Medlem fra Assens, den nuværende højtærede Konseilspræsident, har for en Gangs Skyld ikke forstaaet, hvad Rigsdagen vil gaa med til. Ved Opførelsen af større Operaer og Udstyrsballetter kan Scenen ikke være meget mindre, og Faren for det reciterende Skuespil ligger ikke nær saa meget i Scenens Størrelse som i Orkester- og Tilskuerpladsens enorme Dimensioner.

Der blev af Teaterkommissionen af 1893 udarbejdet et Forslag om en Ombygning af det kgl. Teaters Tilskuerplads og Proscenium. Den egentlige Scene blev ikke foreslaaet forandret, men Prosceniets Bredde og Dybde skulde indskrænkes, Tilskuerpladsens Gulv skulde hæves samtidig med en Forskydning af Gulvets Pladser henimod Scenen og en Forandring af Gulvets Form nærmest Scenen. Denne Forandring i Forbindelse med et andet Ventilationssystem, som i den Anledning vilde blive nødvendigt, var budgetteret til op imod 150,000 Kr. Jeg tror ikke, man vil kunne regne med, at Rigsdagen vil bevilge et saa stort Beløb. Thi af hvor megen Betydning det end vil være, at de akustiske Forhold i det kgl. Teater forandres, og at Skuespillerne og Publikum komme mere i Rapport til hinanden, er og bliver det afgørende dog, at der ikke er nogen Vej udenom Opførelsen af en ny Scene for det kgl. Teater, hvis Driften af de 3 sceniske Kunstarter skal opretholdes som Statsdrift og Fællesdrift. Den nuværende Ordning er, som det ofte er blevet gjort gældende, baade kunstnerisk og økonomisk set uforsvarlig, dens Resultat er Spild af Kræfter, Spild af Tid og Spild af Penge, de tre Kunstarter maa tage Lys og Luft op for hverandre, ingen af dem kan trives. Et tredobbelt Personale, som skal arbejde paa den samme Scene — det siger sig selv, at en saa forrykt Arbejdsplan maa gaa ud over Skuespil, Opera og Ballet. Men mest gaar det ud over Skuespillet, for hvis Skyld Teatret er rejst.

I Indstillingen til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet fra det kgl. Teaters Bestyrelse hedder det, at de nuværende

Tilstande i særlig Grad gaa ud over Opera-kræfterne, da Skuespillet regulativmæssigt har Krav paa det dobbelte Antal Spilleaftener. Dette Regulativs Bestemmelser ere, som det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) omtalte, ikke overholdte, i det mindste ikke i denne Sæson. Jeg har ligesom det ærede Medlem fra Kalundborg gjort en Beregning, og i min Beregning bliver Resultatet endnu daarligere for Skuespillets Vedkommende. Der er indtil den 15de Februar i Aar fra Sæsonens Begyndelse givet 165 Aftenforestillinger, og de fordelte sig paa de forskellige Kunstarter saaledes: Skuespil 57 Aftener, Skuespil sammen med Opera 8 Aftener, Skuespil sammen med Ballet 11 Aftener. Altsaa, Skuespillet har — og det endda kun i Forbindelse med Opera og Ballet — af de 165 Aftenforestillinger kun beslaaet de 76. Operaen derimod har 59 Helaftener og i Forbindelse med Ballet desuden 30 Aftener. I alt har Operaen 89 Aftener mod Skuespillets 76, og af de 76 Aftener har Skuespillet i de 19 maattede dele snart med en, snart med en anden af de to fremmede Kunstarter. Disse Tal vise med tilstrækkelig Tydelighed, hvorledes man fra Teaterledelsens Side overholder Bestemmelsen om, at det omtrentlige Forhold mellem Skuespillet, Operaen og Balletten skal være som 4—2—1. Vi have i denne Sæson haft Uger med 6 Opera- og Balletaftener og kun en eneste stakkels Skuespilaften.

Men det maa ikke taales, at det danske Skuespil saaledes sættes i Skammekrogen paa den Scene, hvor det burde være Hersker. Saa længe vi vente paa Talescenen, maa der paa den gamle Scene skabes bedre Kaar for Skuespillet, og ere de Hindringer, som Operaen lægger i Vejen, uafhjælpelige, maa Operaens Virksomhed indskrænkes. Det er navnlig den store, moderne Opera, der er bleven Skuespillet saa skæbnesvanger en Husfælle, fordringsfuld som den er, og saa ensidigt som man lader den dominere paa Bekostning baade af den klassiske Musik og den ældre Opéra comique. I det nuværende Teaters første Periode, da Paulli var Kapelmester, var Operaens Repertoire hverken mindre værdifuldt eller mindre alsidigt — absolut ikke —, men den anmassede sig ikke en Plads, som ikke tilkom den. Man kan være en Beundrer af Wagner, man kan finde Bekendtskabet med den nyere Tids Operafænomener interessant og dog føle sig beføjet til at nedlægge en alvorlig Protest imod, at Operaen ustandselig albuur sig frem paa Skuespillets Bekostning.